

ליכרונות היאדות

החביאה

ח. זושצ'נקו

הוא נדהם וזרק את הקופסה כמה שיותר רחוק.
אנו עם לילה לא יכולנו להתאפק, צחקנו ותגלגלנו
בדשא.

צחקנו כל כך בקול שעובר האורח הביט בכיוון
שלנו, ראה אותנו מהצד השני של הגדר והבין הכל.
תוך שניה הוא פנה אל הגדר, קפץ מעליה והתנפל
כדי ללמד אותנו לקח. אנו עם לילה ברחנו. רצנו
הביתה בצרחות.

פעם, יחד עם לילה, לקחנו קופסת ממתקים ריקה,
ושמנו בפנים צפרדע ועכביש. אחר כך עטפנו את
הקופסה בניר צבעוני, קשרנו בסרט כחול והנחנו
את החבילה על המדרכה, מול הגינה שלנו. כך,
כאילו מישהו איבד דבר שקנה בחנות.
אחרי ששמנו את החבילה ליד אבן יחד עם לילה
הסתתרנו בשיחים בגינה שלנו, וצוחקים חיכינו
לראות מה יקרה.
בא עובר אורח.

הוא ראה את החבילה ועצר, כמובן, שמח מאוד
ואפילו שפשף ידיים. ומובן - הנה מצא קופסת
ממתקים. זה לא קורה בעולמנו לעתים קרובות.
עצרנו את נשמתנו ויחד עם לילה הסתכלנו מה
יקרה עכשיו.

עובר האורח התכופף, לקח את החבילה, הוריד
מהר את הניר, ראה קופסה צבעונית ושמח עוד
יותר.

והנה פתח את הקופסה. הצפרדע שלנו, שמשעמם
היה לה לשבת בחושך, קפצה ישר על היד שלו.

"במקום לוותר לעובר האורח ולהביא את הילדים
כדי בכי, מוטב היה אילו הסברת להם איזה רע הם

אבל אני מעדתי ונפלתי בדשא.
ועובר האורח תפס אותי חזק באוזן.
התחלתי לבכות, אבל הוא נתן לי עוד שתי סטירות
ובשקט יצא מהגינה שלנו.
לצעקות שלי יצאו לגינה ההורים שלנו.
החזקתי את האוזן הכואבת, ניגשתי אל הורי
והתלוננתי על מה שקרה.
אמא רצתה מיד לקרוא לשוטר כדי שירדוף את
עובר האורח ויעצור אותו.
ולילה כבר כמעט ורצה לקרוא לשוטר. אבל אבא
עצר אותה. ואמר לה ולאמא:
"לא צריך לקרוא לשוטר. ולא צריך לעצור את עובר
האורח. נכון, זה לא יפה שהוא משך את מיניה
באוזן, אבל במקומו הייתי עושה אותו הדבר."
כשאמא שמעה את דבריו כעסה ואמרה לאבא:
"אתה אגואיסט איום!"
וגם אנו עם לילה התרגזנו על אבא, אבל לא אמרנו
דבר. רק אני שפשפתי את אוזני ובכיתי. וגם לילה
בכתה. ואז אמא חיבקה אותי ואמרה לאבא:

עשו. אני לא רואה שום רע. זה היה רק משחק ילדים."
ואבא לא ידע מה לענות לה. הוא רק אמר:
"הילדים יתבגרו ובעצמם יבינו במה הם נהגו רע."

מאז עברו שנים. חמש שנים. אחר כך עשר שנים. ובסוף גם שתים-עשרה שנה. עברו שתים-עשרה שנה ומהילד הקטן נעשיתי לסטודנט צעיר, בן שמונה-עשרה. כבר מזמן שכחתי את המקרה. את ראשי מילאו מחשבות הרבה יותר מעניינות. ופעם - הנה מה קרה. באביב, אחרי בחינות, נסעתי לקווקז. באותו זמן סטודנטים צעירים נהגו לקחת בקיץ עבודות שונות, והתפזרו כל אחד למקום אחר. גם אני מצאתי לי עבודה של כרטיסן ברכבת. הייתי סטודנט עני, לא היה לי כסף. ובעבודה

הבטיחו לתת לי כרטיס נסיעה חינם לקווקז, בנוסף לשכר. לכן לקחתי את העבודה. ונסעתי. הגעתי לעיר רוסטוב, ושם אמור הייתי לגשת ללשכה ולקבל כסף, מסמכים וצבת לניקוב כרטיסים. והרכבת שלנו איחרה. במקום להגיע בבוקר, הגיעה בחמש אחר הצהריים.

נתתי את המזוודה שלי לשמירה בתחנת הרכבת ובחשמלית נסעתי ללשכה. באתי לשם והשומר אומר:
"לצערי הרב איחרת, איש צעיר. הלשכה סגורה."
"איך זה יתכן?" אמרתי
"אני צריך לקבל היום כסף ותעודות."

והשומר אומר:
"כולם כבר הלכו. תבוא מחרתיים."

"למה מחרתיים?" אמרתי "אבוא כבר מחר."
והשומר אומר:

לרגע אחת עצרתי. מחשבות נוגות באו לראשי, זו אחרי זו. במחשבה כבר ראיתי את עצמי בבית קפה עם כוס תה. ואחר כך במלון על המיטה עם טבלת שוקולד ביד... עשיתי צעד לכיוון הארנק. הושטתי את ידי. ובאותו

"מחר חג, הלשכה לא פועלת. תבוא מחרתיים ותקבל את מה שנחוץ."
יצאתי לרחוב. עמדתי. לא ידעתי מה לעשות. לפניי עוד יומיים. אין לי כסף בכיס, נשארו רק שלוש קופייקות. העיר זרה. איש לא מכיר אותי. כאן. ואיפה ללון - לא ברור. מה לאכול - לא יודע. רצתי לתחנת הרכבת. רציתי לקחת מהמזוודה שלי חולצה או מגבת, ולמכור בשוק. אך בתחנה אמרו: "לפני שתיקח את המזוודה תשלם עבור השמירה, ואחר כך קח ותעשה אתה מה שתרצה."
פרט לשלוש הקופייקות לא היה לי כלום ולא יכולתי לשלם על השמירה. ויצאתי משם לרחוב, עוד יותר מתוסכל מאשר קודם.
לא, היום לא הייתי מתבלבל כל כך. אבל אז הייתי מאוד מבולבל. הלכתי ברחוב בלי לדעת לאן, ורק ריחמתי על עצמי.
וכשכך הלכתי ברחוב ראיתי פתאום על המדרכה - מה זה? ארנק קטן מבד אדום. ונראה לא ריק, אלא מלא כסף.

כי ירד גשם ונרטבתי כמו כלב.
למחרת, מוקדם בבוקר, עמדתי כבר בשער וחיכיתי

שהלשכה תיפתח.
והנה היא נפתחה. מלוכלך, לא מסודר ורטוב
נכנסתי ללשכה. הפקידים הביטו עלי באי-אמון.
ובהתחלה לא רצו לתת לי כסף ומסמכים. אבל
אחר כך נתנו.
בסוף, מאושר וזורח משמחה, נסעתי לקווקז.

הרגע הארנק זז קצת (או אולי רק נדמה היה לי)
לפני היד שלי.
שוב הושטתי את ידי ורציתי לקחת את הארנק. אך
הוא שוב זז קצת ממני. לא חשבתי יותר והתנפלתי
על הארנק.
ופתאום בגן, מעבר לגדר, נשמע צחוק של ילדים.
והארנק, קשור לחבל דק, נעלם כליל מהמדרכה.
ניגשתי לגדר. שם ראיתי ילדים שמתגלגלים בצחוק
על הדשא. רציתי להתנפל עליהם. וכבר שמתי יד
על הגדר כדי לקפוץ. ובאותו רגע נזכרתי באירוע
מתקופת הילדות שלי, שנשכח כבר מזמן.
הסמקתי נורא. התרחקתי מהגדר ובצעדים איטיים
הלכתי הלאה.
ילדים - הכל עובר בחיים. גם היומיים האלה עברו.
בערב, כשירד כבר הלילה, יצאתי מהעיר ושם
נרדמתי על העשב, בשדה. בבוקר קמתי, קניתי
לחם בשלוש קופייקות, אכלתי ושתיתי מים. וכל
היום, עד הערב, הסתובבתי בעיר. ובערב שוב
יצאתי לשדה ושם לנתי. רק הפעם לא כל כך טוב,